PREGLED
KOMANDNOG KADRA 19. DIVIZIJE
OD FORMIRANJA DO KRAJA RATA[2]

KOMANDANT DIVIZIJE

Kupresanin Milan
Od formiranja 4. listopada 1943. do kraja iste godine. S te dužnosti otišao za načelnika Štaba 8. korpusa

Šakić Mićun
Od početka 1944. do svibnja 1944.

Popović Tomica
Od svibnja 1944. do polovine iste godine.

Parmač Stanko
Od polovine kolovoza 1944. do kraja rata.

POLITIČKI KOMESAR DIVIZIJE

Babić Petar
Od formiranja divizije do kraja rata.

KOMANDANT 5. BRIGADE

Vlaisavljević Dušan
Od formiranja do svibnja 1944. godine.

Parmač Stanko
Od svibnja 1944. do kolovoza iste godine

Gvardiol Ante
Od kolovoza 1944. do kraja rata.

POLITIČKI KOMESAR 5. BRIGADE

Maoduš Stevo
Od formiranja do kraja 1943. godine.

Radaković Ilija
Od početka 1944. do 18. XI iste godine.

Maričić Vlado
Od 18. XI 1944. do kraja rata.

[2] Arhiv VII, dok. br. 4-1/6, k. 1021.

KOMANDANT 6. BRIGADE

Ivos Šime
Od formiranja do 20. XI 1943.

Damjanović Danilo
Od 20. XI 1943. do srpnja 1944.

Bursać Dušan[3]
Od srpnja 1944. do listopada iste godine.

Repac Rade
Od listopada 1944. godine do kraja rata.

POLITIČKI KOMESAR 6. BRIGADE

Radaković Ilija
Od formiranja do polovine studenog 1943. godine.

Maoduš Stevo
Od polovine studenog 1943. do 18. XI 1944. godine.

Nekić Kazimir
Od 18. XI 1944. do kraja rata.

KOMANDANT 7. BRIGADE

Gvardiol Ante
Od formiranja do veljače 1944.

Breka Mane
Od veljače 1944. do odlaska brigade iz sastava divizije[4]

POLITIČKI KOMESAR 7. BRIGADE

Munižaba Milan
Od formiranja do kraja 1943.

Ilić Stevo
Od početka 1944. do odlaska brigade iz sastava divizije.

KOMANDANT 14. »BUKOVAČKE« BRIGADE

Dubajić Simo
Od formiranja do 11. **IX** 1944.

Repac Ilija
Od 11. **IX** 1944. do 11. **II** 1945. godine.

Batinica Dušan
Od 11. **II** 1945. do kraja rata.

POLITIČKI KOMESAR 14. BRIGADE

Toplak Ferdo
Od formiranja do 1. **IX** 1944.

Bulat Živojin Žiki
Od 1. **IX** 1944. do kraja rata.

[3] Poginuo u borbama za oslobođenje Rijeke, u svibnju 1945.

[4] U lipnju 1944. izvršena je reorganizacija 35. divizije. U njen sastav ušle su 3. brigada 13. i 7, odnosno 3. brigada 19. divizije.

U toku postojanja 19. sjevernodalmatinske divizije izmjenjivalo se više članova u političkim odjeljenjima (Politodjelu). U diviziji i brigadama od 1943. do 1945. godine bili su ovi članovi Politodjela:

Zdenka Šegvić,
Vladan Bojanić,
Pero Damjanović,
Slavko Božović,[5]
Blažo Jovanović,
Marko Čanković,[6]
Milorad Miščević,
Veljko Kadijević,
Jovo Bogdanović,
Vrbica Migo i
Ilija Mugoša.

[5] Ubijen u zasjedi od ostataka ustaških bandi kod Plitvičkih jezera neposredno poslije rata. Tada je bio komesar divizije.

[8] Poginuo 24. siječnja 1944. kao član Politodjela 5. brigade kod sela Lišane (Bukovica), gdje su njega i poručnika Miloša Uzelca ustaše sačekale u zasjedi i obojicu ubile.

NARODNI HEROJI JUGOSLAVIJE
PRIPADNICI DEVETNAESTE SJEVERNO-DALMATINSKE DIVIZIJE

B A B I Ć T r i f u n a P E T A R

Rođen 1. studenog 1919. godne u selu Lički Tiškovac, Donji Lapac, Hrvatska. Strojobravar. Član SRJ od 17. siječnja 1942. U NOB stupio 1941. Za narodnog heroja proglasen 27. studenog 1953.

U 19. diviziji politički komesar divizije od njenog formiranja do kraja rata.

Roden je **u** radničkoj porodici. Poslije osnovne škole i tri razreda stručne zanatske škole izučio strojobravarski zanat. Do ustanka bavio se svojim zanatom. Godine 1936. pristupio je organizaciji Ujedinjenih radničkih sindikata (URS) **u** Drvaru. Zbog sudjelovanja u akcijama radničke omladine 1939. otpušten je s posla, a zatim pozvan na odsluženje vojnog roka. Tamo ga je zatekla kapitulacija Jugoslavije. Po raspadu bivše jugoslavenske vojske vraća se **u** svoj rodni kraj i već u srpnju 1941. priključuje se ustanicima. U toku narodnooslobodilačkog rata. nalazio se u raznim partizanskim jedinicama i sudjelovao u mnogim borbama. Najprije je stupio u bataljon »Marko Orešković«, zatim **u** 3. lički partizanski odred, pa u 2. ličku brigadu, iz koje je poslije prešao u 3. brigadu, a nakon toga u Štab 6. ličke divizije. Na kraju došao je u 19. sjevernodalmatinsku diviziju 8. korpusa.

Od srpanjskih dana 1941. godine do svršetka narodnooslobodilačkog rata sudjelovao je **u** velikom broju borbi. Nalazeći se najčešće na političko-partijskim dužnostima, znatno je pridonio učvršćivanju moralno-političkog jedinstva i borbene spremnosti boraca jedinica u kojima se nalazio.

Bio je politički delegat voda, politički komesar čete, zamjenik političkog komesara 3. ličkog odreda (u travnju 1942), zatim politički komesar 2. ličke brigade (u kolovozu 1942), pomoćnik političkog komesara 6. ličke divizije (u prosincu 1942.), politički komesar Kninskog sektora (u svibnju 1943) i politički komesar 19. sjevernodalmatinske divizije od njena formiranja do kraja rata.

Sudjelujući u mnogim borbama u toku četiri godine ratovanja naročito se istakao u slijedećim akcijama: na Šijanovom klancu (1941), **kod Korenice. Donjeg Lapca, Srba, Udbine, Perjasice, Tušilovića, Bihaća, Slunja i Dvora na Uni** (1942), **zatim kod Gračaca, u četvrtoj ofenzivi; u sjevernoj Dalmaciji, kod Bosanskog Grahova, Knina, Zadra i u završnim bombama za oslobođenje Mostara, Like, Senja, Rijeke i drugih mjesta.**

DAMJANOVIC Đure DANILO DANIĆ

Rođen 22. studenog 1915. u Kunovcu, Srb, Donji Lapac, Hrvatska. Službenik. Član SKJ od listopada 1941. U KOB stupio 1941. Za narodnog heroja proglašen 27. studenog 1953.

U 19. diviziji bio komandant 6. brigade i zamjenik komandanta divizije.

Do rata je **radio u** Žedniku **i Subotici. Postao** je simpatizer Komunističke partije Jugoslavije. Nakon kapitulacije zemlje došao je u svoj rodni kraj i odmah se uključio u pripreme ža ustanak. Prije općeg ustanka otišao je po zadatku u **Srb** (u kome su se već nalazile ustaše) **da** odatle donese pisaći stroj iz općine i uzme mobilizacione spiskove i onemogući da ustaše dođu do podataka o ljudima. Kada su počele borbe, postavljen je za komandira čete u jednom partizanskom odredu u Lici. U prvim sukobima na Srbskom Klancu, Srbu i Gračacu došla je do izražaja njegova velika hrabrost.

Kao dobrovoljac sudjelovao je u nekoliko akcija: u hvatanju i likvidiranju ustaških zločinaca u Smiljanu, hvatanju ustaških stražara na mostu u Ličkom Lešću (25. prosinca 1941) zajedno sa narodnim herojem Milanom žeželjom i Dokom Jovanićem i u mnogim drugim akcijama.

Početkom 1942. godine s grupom specijalno poslatih drugova znatno je pridonio razbijanju pokušaja da se stvori veća četnička jedinica u Srbu. Kao komandir čete bataljona »Marko Orešković.« posebno se istakao u borbi na Šijanovom Klancu. Tu je bataljon ubio i zarobio oko dvije stotine Talijana. Neko vrijeme Damjanović je bio komandant bataljona »Marko Orešković«, poslije toga zamjenik komandanta 2. ličke brigade, a zatim je, 1943. godine, poslat u sjevernu Dalmaciju da pomogne razvijanju jedinica Narodnooslobodilačke vojske u tom kraju. Tamo je, zajedno sa drugim rukovodiocima partizanskih jedinica sjeverne Dalmacije, formirao odred »Plavi Jadran«, a zatim mu je povjerena dužnost komandanta 6. brigade 19. divizije.

U toku rata Damjanović - koga su popularno nazivali Danić - od komandira čete napredovao je do zamjenika komandanta divizije.

KUPREŠANIN Nikole MILAN

Rođen 7. studenog 1911. godine u Metku, Gospić, Hrvatska. Činovnik. Član SKJ od studenog 1941. U KOB stupio 1941. Za narodnog heroja proglašen 23. srpnja 1952.

U 19. diviziji: njen prvi komandant, do kraja 1943. godine (kada odlazi za načelnika Štaba 8. korpusa).

Potječe iz siromašne seljačke porodice. Osnovnu školu završio je u Metku, a osam razreda gimnazije i veliku maturu u Gospiću, Poslije toga bio je državni činovnik u financijskoj struci. Službovao je u Čazmi i Virovitici.

U srpnju 1941. godine stupio je u 1. lički partizanski odred »Velebit«. Otada je do kraja rata prošao kroz veliki broj borbi, nalazeći se u raznim jedinicama Narodnooslobodilačke vojske. Bio je najprije komandant 1. ličkog partizanskog odreda »Velebit«, a zatim komandant 3. ličke brigade 6. divizije. Poslije toga vršio je dužnost načelnika Štaba 4. korpusa NOVJ, potom bio komandant Kninskog sektora, 19. divizije i načelnik Štaba 8. korpusa.

Sudjelovao je u mnogim borbama. Posebno se istakao u borbama na Raduču, Ribniku, Gračacu, Velikoj Popini, Grahovu, Pločanskom Klancu, Sulešević kod Lapca, u Gackoj dolini, na Kordunu, u raznim borbama u Dalmaciji, itd.

Poslije pogibije komandanta 8. korpusa, narodnog heroja Vlade Ćetkovića, neko vrijeme rukovodio je borbama koje je vodio ovaj proslavljeni dalmatinski udarni korpus za oslobođenje Dalmacije.

U vrijeme borbi za konačno oslobođenje Dalmacije, dok se odvijala kninska operacija, bio je upućen na školovanje u Sovjetski Savez.

OPACIĆ Andrije STEVAN

Rođen 15. listopada 1921. godine u Biovičinom Selu (Bukovica), Kistanje, Hrvatska. Zemljoradnik. Član SRJ od 7. ožujka 1943. U KOB stupio 1941. godine. Za narodnog heroja proglašen 20. prosinca 1951.

U 19. diviziji: komandir čete i komandant bataljona.

Potječe iz porodice siromašnog seljaka koji je imao desetoro djece. Poslije završetka osnovne škole čuvao je stoku i radio na imanju. Povremeno je odlazio na sezonske radove izvan kotara; na izgradnju Unske pruge, na građevinske radove u Beogradu itd. Po svom siromaštvu, po teškoj borbi da osigura opstanak velike porodice i po aktivnoj opozicionoj djelatnosti svoga oca Stevo je bio blizak naprednom predratnom pokretu, iako nije bio politički organiziran.

Zbog toga je početkom ustanka 1941. godine brzo pronašao svoje mjesto u redovima boraca za slobodu. Već u srpnju počeo je prikupljati oružje i municiju za potrebe ustanika, a početkom kolovoza sudjelovao je u prvoj borbi protiv ustaša i domobrana u Erveniku. U studenom iste godine primljen je u SKOJ. Sve određenije i sve izrazitije organizacija mladih komunista postaje njegova politička djelatnost.

Stupivši u partizane, priključio se polovinom listopada 1941. gerilskoj grupi sjeverne Dalmacije. Ta grupa prikupljala je oružje i municiju napadajući istovremeno manje jedinice talijanske vojske. Početkom 1942. godine od nje je formiran Sjevernodalmatinski partizanski odred. Opačić je, zatim, sudjelovao u mnogim akcijama: u borbi protiv ustaša na Zrmanji, protiv Talijana u Nuniću, Oklaju, Velikoj Popini, Ivoševcima, Drežnici, kod Neretve, kao i u većim borbama kod Livna i Neretve u četvrtoj ofenzivi. U posljednjoj borbi prvi je prešao sa desetinom porušeni most na Neretvi i omogućio prebacivanje ranjenika u pravcu Kalinovik—Fočia. Isto tako se posebno istakao u borbama na Kalinoviku, Foči, Kolašinu, Crnogorskom Grahovu, Sutjesci, Miljevini, Kninu, Benkovcu i Mostaru.

Bio je na raznim dužnostima u toku rata: od kurira i desetara do komandira čete i komandanta bataljona.

OPAČIĆ Gli8e STEVAN

Rođen 8. kolovoza 1923. u Plavnom, Knin, Hrvatska. Stolar. Član SKJ od 15. prosinca 1942. U KOB stupio 15. svibnja 1942. Za narodnog heroja proglašen 23. srpnja 1953. godine.

U 19. diviziji: komandant bataljona 14. brigade.

Prije odlaska u partizane bio je skojevac i radio je na terenu kao omladinski rukovodilac. Kada je formirana 2. dalmatinska proleterska brigada ušao je u njen sastav. Naročito se istakao kao bombaš u akciji na Plavno(u kolovozu 1942), u napadu na kuću u kojoj se nalazio četnički štab. Tom prilikom ubio je poznatog četnika Petra Grubara i ranio nekolicinu drugih. U siječnju 1943. godine postavljen je za desetara »Grom desetine«. Ta desetina je bila poznata po svojoj prodornosti i smjelosti u izvršavanju zadataka. Na položaju Gornje Bare, početkom travnja 1943. godine, on je puškomitraljezom satima odbijao, sa svojim vodom, mnogo jačeg neprijatelja i omogućio da cijela jedinica održi položaj. Tada je bio ranjen, ali nije htio napustiti položaj i svoje drugove; nožem je sam izvadio metak iz ranjene noge.

U borbi s Nijemcima kod Vrbniče na Zelengori Stevo je s vodom .izvršio juriš na brojno jačeg neprijatelja; U jurišu je palo 15 Nijemaca, 5 je zarobljeno i zaplijenjena su 3 mitraljeza, 3 mitraljeza »šarac« i 2 radio-stanice. Prilikom prodora na Zelengori, kada su partizani naišli na njemačku zasjedu, on je sam napao na njemački bunker i uništio ga zaplijenivši 1 mitraljez.

U četvrtoj ofenzivi Opačić je sa svojom desetinom prvi forsirao Neretvu. Kada je prešao na drugu obalu uništio je četnički bunker usprkos žestokoj vatri i mnogo pridonio da njegova brigada bez većih gubitaka prijeđe Neretvu. Nekoliko dana kasnije na položaju Hadžići-Ozren njegova četa je razbila jedan neprijateljski bataljon. Sa četom je 5. kolovoza 1943. godine izvršio prodor na položaj na Maglaju i zarobio 8 njemačkih vojnika, U siječnju 1944. kod Priboja upao je u kuću gdje je bio neprijateljski štab i zarobio nekoliko oficira.

U svibnju 1944. godine Stevan je upućen u 19. diviziju za komandanta bataljona. Na toj dužnosti ostao je do kraja rata proslavivši se u borbama koje je vodio njegov bataljon naročito na komunikaciji Knin-Gračac, kada je u jednoj borbi skočio na tenk i natjerao vozača na neprijateljske rovove.

PARMAČ Ante STANKO

Rođen 3. ožujka 1913. godine u Opuzenu, Metković, Hrvatska. Učitelj. Član SRJ od kolovoza 1941. U NOB stupio 1941. Za narodnog heroja proglašen 27. studenog 1953. godine.

U 19. diviziji: komandant 5. udarne brigade i komandant divizije od polovine kolovoza 1944. godine do kraja rata.

Poslije osnovne završio je građansku školu u Metkoviću i učiteljsku školu u Šibeniku. Kao učitelj službovao je u više primorskih mjesta. Od 1935. godine bio je simpatizer radničkog pokreta i KPJ.

Krajem 1941. godine stupio je u partizane. Ubrzo je postao komandir voda. Kada je kasnije u Lici od nekoliko grupa dalmatinskih boraca formirana 1. dalmatinska četa bataljona »Marko Orešković«, on je postavljen za njenog komandira. Sudjelovao je u borbi s Talijanima kod Korenice i u drugim akcijama. U veljači 1942. postavljen je za operativnog oficira bataljona »Marko Orešković«. Polovinom travnja iste godine Glavni štab NOV i PO Hrvatske postavio ga je za političkog komesara 2. operativne zone (područje između rijeke Kupe, Slovenije i Slavonije). Na tom području, pod izuzetno teškim okolnostima, vršene su mnoge diverzije - rušene su neprijateljske pruge, paraliziran saobraćaj, dignuto je u zrak desetak vozova, itd.

U rujnu 1942. godine Parmač je povučen u GŠH. Bio je upućen na viši partijski kurs, a zatim u Dalmaciju za zamjenika komandanta 3. dalmatinske brigade. U toku četvrte neprijateljske ofenzive on je sa svojom brigadom u obrambenim akcijama na području Mostar—Ljubuški-Imotski, na liniji Vrgorac-Imotski-Siroki Brijeg sudjelovao u osiguranju desnog boka glavnine Vrhovnog štaba. Krajem srpnja 1943. godine postavljen je za zamjenika komandanta 1. dalmatinske brigade. U listopadu došao je za načelnika Štaba 26. divizije. Krajem 1943. i početkom 1944. godine kao načelnik tog Štaba radio je na organizaciji obrane srednjodalmatinskih otoka, posebno na utvrđivanju otoka Visa.

U travnju 1944. godine postavljen je za komandanta 5. brigade 19. divizije, a u kolovozu iste godine postaje komandant ove divizije.

POPOVIĆ Jovana TOMICA

Rođen 25. studenog 1915. godine u Donjem Lapcu, Hrvatska. Podoficir. Član SRJ od 23. rujna 1941. godine. U KOB stupio 1941. Za narodnog heroja proglašen 27. studenog 1953. U 19. diviziji: načelnik Štaba divizije i komandant divizije.

Kao aktivan podoficir bivše jugoslavenske vojske bio je napredan i već s prvim ustanicima stupio u partizane - u srpnju 1941. godine. Njegova kuća i on lično bili su veliki oslonac Komunističke partije Jugoslavije u borbi protiv četničkog utjecaja u tome kraju. U drugoj polovini 1941. godine, u vrijeme kada se vršilo diferenciranje četnika i partizana, naročito u listopadu i studenom, on je znatno pridonio uspješnom provođenju partijske politike u podizanju ustanka.

Po stupanju u partizane postao je najprije komandir čete, a zatim zamjenik komandanta bataljona. Pod njegovim rukovodstvom bataljon, s kojim je do pogibije rukovodio poznati heroj Stojan Matić, izveo je niz uspješnih borbi u Lici. U svibnju 1942. godine njegov bataljon, nalazeći se oko Gračaca, u velikoj mjeri pridonio je likvidaciji utjecaja četničkog komandanta popa Dujića u Velikoj Popini. Iako je u ovom kraju Đujićev utjecaj bio prilično velik, poslije tih partizanskih uspjeha znatan broj ljudi stupio je u partizane, najviše u Tomičin bataljon i bataljon »Bića Kesić«.

Od listopada 1942. do siječnja 1943. godine Tomica je vršio dužnost komandanta 2. ličke brigade, a zatim je poslat u Lički partizanski odred za komandanta. Odmah zatim, početkom 1943. godine, kao komandant odreda rukovodio je nizom akcija protiv popa Dujića u južnoj Lici i sjevernom dijelu Dalmacije. Lički odred bio je osnovna protuteža četničkim snagama i utjecaju u Kninskoj krajini. Nekoliko mjeseci poslije toga odred je prerastao u Kninsku brigadu, kasnije u 5. udarnu brigadu 19. divizije.

U periodu od 15. kolovoza do 30. rujna 1943. godine bio je načelnik, a potom komandant 19. divizije. U kolovozu 1943. godine postao je komandant 46. divizije 13. korpusa.

Sa svojim jedinicama Tomica je mnogo pridonio omasovljavanju i uspješnom razvoju ustanka u sjevernoj Dalmaciji, naročito u periodu travanj-rujan 1943. godine.

RADAKOVIĆ Trifuna ILIJA

Roden 6. travnja 1923. godine u selu Jošani, Udbina, Hrvatska. Glan SKJ od 25. prosinca 1941. godine. U KOB stupio 1941. Za narodnog heroja proglašen 20. prosinca 1951. godine.

U 19. diviziji: politički komesar 6. i 5. brigade.

Još kao omladinac prišao naprednom pokretu. Član SKOJ-a postao je 1938. godine u Gospiću. Aktivno je sudjelovao u organiziranju ustanka u svom kraju i bio komesar Gerilskog odreda broj 9. U borbi sa ustašama na Malovanu, 28. srpnja 1941. godine, bio je prvi put ranjen.

U studenom 1941. godine stupio je u bataljon »Marko Orešković.« U napadu na Lapac sudjelovao je u jurišu na posljednje talijansko uporište, kotarsku zgradu. Pri napadu na Srb bio je jedan od sedmorice dobrovoljaca za uništavanje istaknutog talijanskog uporišta. U Tiškovcu je 19. ožujka 1942. godine u prvoj borbi sa četnicima popa Đujića teško ranjen u grudi.

Dvadesetog travnja 1942. godine postaje komesar partizanskog bataljona »Marko Orešković«, a u kolovozu iste godine ranjen je po treći put u napadu na talijansko uporište na Kapeli.

U srpnju 1943. godine postao je politički komesar Sjevernodalmatinskog partizanskog odreda.

U proboju iz obruča na Turovcu, gdje je početkom veljače 1944. godine 19. divizija bila opkoljena, on je sudjelovao u proboju predvodeći bataljone koji su izvukli diviziju iz obruča, zajedno sa Dušanom Bursaćem, koji je također bio član Štaba brigade.

Tokom rata Ilija je bio na raznim dužnostima: u 1941. godini komesar Gerilskog odreda broj 9, borac i politički delegat voda; u 1942. politički komesar čete i bataljona; 1943. i 1944. politički komesar odreda i brigade; 1944. i 1945. politički komesar artiljerijske grupe i kasnije politički komesar 9. divizije 8. korpusa. Kao dobar borac i rukovodilac bio je pohvaljen od Štaba bataljona, divizije, GŠH i Vrhovnog komandanta NOV i POJ.

ŠAKIĆ Ljubomira MILAN MIĆUN

Roden 15. siječnja 1915. godine u Udbini, Gospić, Lika, Hrvatska. Učitelj. Član SRJ od 1940. godine. U NOB stupio 1941. Za narodnog heroja proglašen 24. srpnja 1953. godine. U 19. diviziji: komandant divizije.

Kada je postao učitelj, počeo je aktivno sudjelovati u politici i nekim akcijama naprednog radničkog pokreta. U travnju 1941. zarobljen je kao rezervni potporučnik bivše jugoslavenske vojske i odveden u zarobljeništvo. Krajem lipnja vraća se u Liku, prelazi u ilegalnost i počinje raditi na pripremanju ustanka. Postaje komandant sektora Korenice, kasnije sektora Udbine. Sudjeluje u oslobođenju Plitvičkih jezera, Podlapače i u nekim drugim akcijama. Početkom 1942. godine postaje komandant bataljona »Krbava«. Sudjeluje u akcijama na talijanski garnizon u Korenici, u borbama sa talijanskom grupacijom koja se kretala od Lovinca preko Udbine i Krbavskog polja prema Korenici s ciljem da pomogne blokiranom garnizonu u tom mjestu. Rukovodio je kaznenom akcijom protiv četnika u gračačkom kotaru.

Kasnije je postao zamjenik komandanta ličke Grupe odreda, a potom komandant 2. ličkog partizanskog odreda. Poslije nekoliko akcija (oslobođenje Podlapače i drugih) postaje komandant 2. ličke hrvatske brigade koja je tada formirana. Rukovodio je tom brigadom u borbi kod Perjasice, u kojoj je razbijen kombinirani talijanski motomehanizirani i konjički odred. U toj borbi zarobljeno je mnogo Talijana, zaplijenjeno mnogo oružja, vozila i drugog ratnog materijala.

Krajem 1942. godine, poslije uspješnog napada na uporište Lovinac, na pruzi Gospić-Gračac, Mićun je postavljen za načelnika Štaba 6. ličke divizije. Poslije toga postaje komandant Kninskog operativnog sektora. Na teritoriju tromeđe Like, Bosne i Dalmacije, kao i u sjevernoj Dalmaciji, predvodio je jedinice NOVJ u danonoćnim borbama s četnicima popa Dujića.

U vrijeme kapitulacije Italije postao je zamjenik komandanta 13. primorsko-goranske divizije. Kada je preformiranjem Kninskog sektora stvorena 19. sjevernodalmatinska divizija, Mićun je postao njen komandant, zamijenivši Milana Kuprešanina. U svibnju 1944. godine odlazi za komandanta 11. korpusa i na tom položaju je ostao do svršetka rata.